

Letopisy
NARNĚ

Stříbrná židle

C. S. Lewis

FRAGMENT

Letopisy Narnie Stříbrná židle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

C. S. Lewis
Narnie – Stříbrná židle – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

STRÍBRNÁ ŽIDLE

Je podzim a Jill se jednoho dne ve své příšerné škole cítí obzvlášť nešťastná. Eustace se jí snaží utěšit příběhy o kouzelné zemi, kterou navštívil o minulých prázdninách, a ona se rozhodne, že jejich jediná naděje je utéct a tu kouzelnou zemi najít. Seberou tedy všechnu sílu vůle, vrhnou se pod vavřínový strom a zatáhnou za těžké dveře v kamenné zdi.

Dostanou se pryč ze školy, pryč z Anglie, pryč z celého našeho světa na TO MÍSTO, a tak začíná jedno z největších a nejnamáhavějších dobrodružství, k nimž v Narnii kdy došlo. Aslan totiž dá dětem za úkol najít Riliana, milovaného syna krále Kaspiana, který zmizel při pátrání po vrahovi své matky. Aby Jill a Eustacovi při jejich hledání v podzemí Narnie pomohl, poskytne jim čtyři znamení, jichž mají uposlechnout. Musejí si pospíšet, protože Kaspian je starý, jenže děti ve svém spěchu tři z životně důležitých znamení přehlédnou. Zdá se, že čas i náhoda stojí od samého začátku proti nim.

Toto je šesté dobrodružství vzrušujících Letopisů Narnie.

V EDICI LETOPISY NARNIE VYCHÁZÍ TAKÉ:

ČARODĚJŮV SYNOVEC

LEV, ČARODĚJNICE A SKŘÍŇ

KŮŇ A JEHO CHLAPEC

PRINC KASPIAN

PLAVBA JITŘNÍHO POUTNÍKA

POSLEDNÍ BITVA

STŘÍBRNÁ ŽIDLE

C. S. Lewis

Ilustrovala Pauline Baynesová

The Chronicles of
NARNIA

C. S. Lewis
Stříbrná židle

The Silver Chair

Copyright © C.S. Lewis Pte Ltd., 1953

Inside illustrations by Pauline Baynes; copyright © C.S. Lewis Pte Ltd., 1953

Cover art by Cliff Nielsen; copyright © C.S. Lewis Pte Ltd., 2002

ISBN 0 00 711558 X

The Chronicles of Narnia®, Narnia® and all book titles, characters and locales original to The Chronicles of Narnia are trademarks of C.S. Lewis Pte Ltd. Use without permission is strictly prohibited.

www.narnia.com

www.facebook.com/fragment.narnie

Published by Fragment under license from the C.S. Lewis Company Ltd.

Z anglického originálu *The Silver Chair*

přeložila Veronika Volhejnová.

Redakční úprava Vladana Hallová

Odpovědná redaktorka Helena Klečková

Technická redaktorka Alena Suchánková

Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2016 ve společnosti Albatros Media a. s.

se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4,

číslo publikace 23 133

Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Fragment

Translation © Veronika Volhejnová, 2006

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

ISBN tištěné knihy 978-80-253-2329-8 (3. vydání, 2016)

ISBN e-knihy 978-80-253-2691-6 (1. zveřejnění, 2016)

ALBATROS MEDIA a.s.

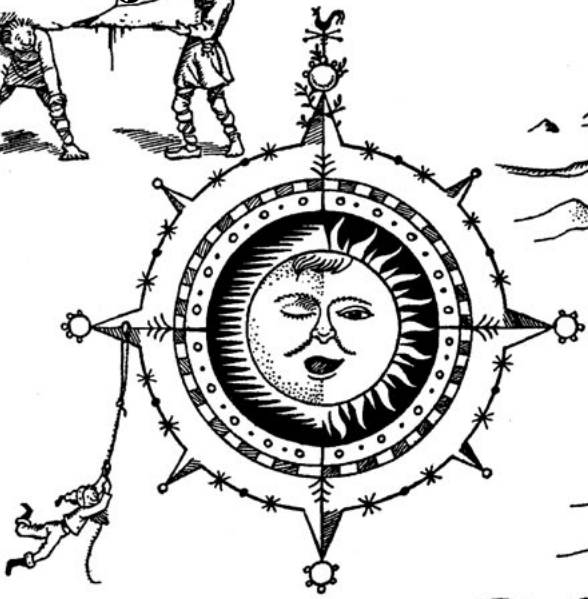
Věnováno Nicholasi Hardiemu

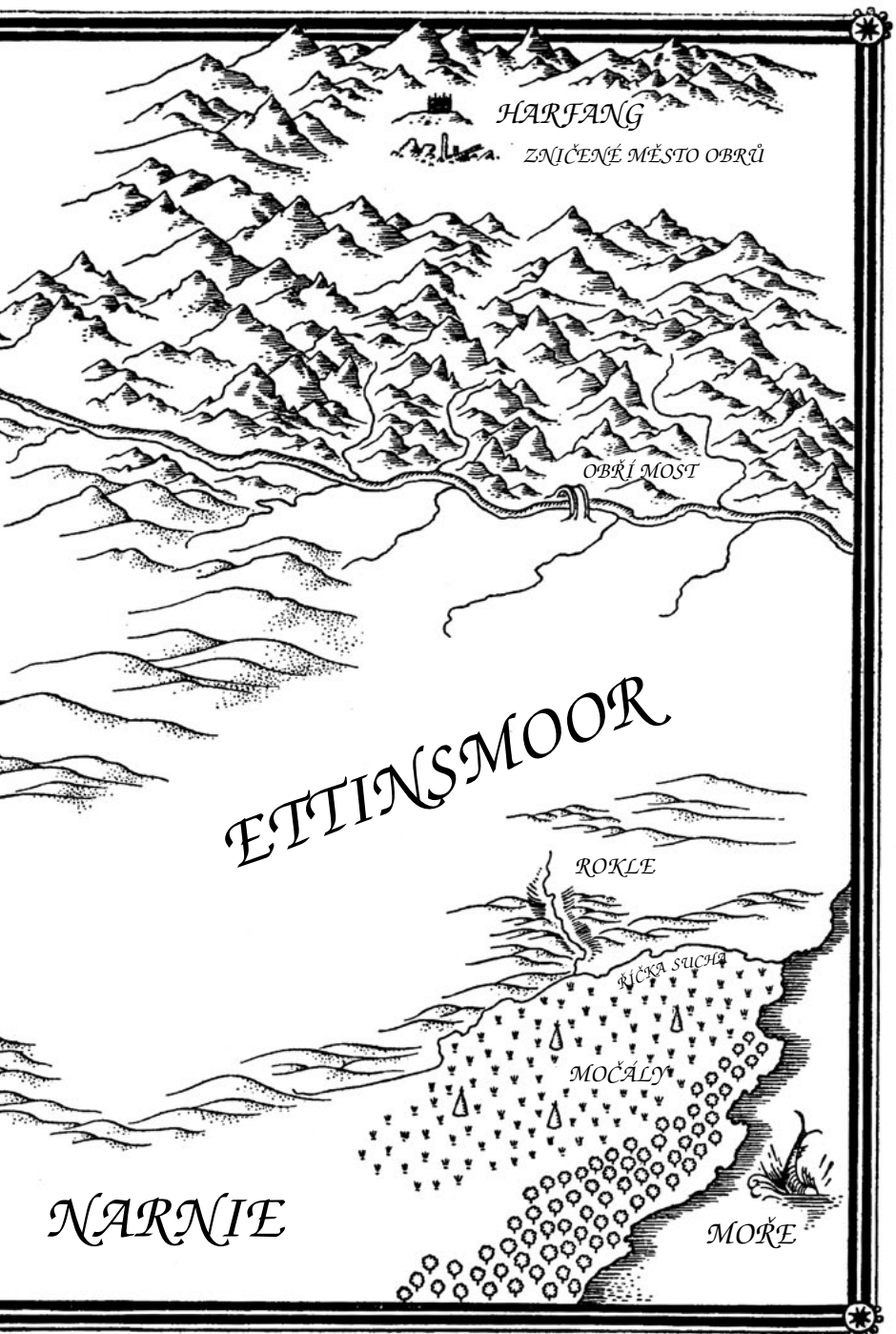
OBSAH

1. <i>Za tělocvičnou</i>	11
2. <i>Jill dostane úkol</i>	27
3. <i>Král odplouvá</i>	41
4. <i>Soví parlament</i>	56
5. <i>Čvachetka</i>	72
6. <i>Severní divočina</i>	88
7. <i>Kopec podivných příkopů</i>	106
8. <i>Dvůr v Harfangu</i>	121
9. <i>Jak zjistili něco, co je dobré vědět</i>	137
10. <i>Cesty bez slunce</i>	152
11. <i>V temném hradu</i>	169
12. <i>Královna podzemí</i>	184
13. <i>Podzemí bez královny</i>	199
14. <i>Dno světa</i>	213
15. <i>Jill zmizela</i>	228
16. <i>Napravování škod</i>	241

VELKÁ ŘEKA

HARFANG

ZNIČENÉ MĚSTO OBŘŮ

OBŘÍ MOST

ETTINSMOOR

ROKLE

RĚČKA SUCHÁ

MOČÁLY

NARNIE

MOŘE

Za tělocvičnou

Byl kalný podzimní den a Jill Poleová plakala za tělocvičnou.

Plakala, protože jí ostatní ubližovali. Tohle nebude školní příběh, takže o Jillině škole budu mluvit co nejméně; ono to stejně není příjemné téma. Škola byla koedukovaná, pro chlapce i dívky dohromady. Dřív se takovým říkalo ‚smíšené‘, ale o téhle škole se povídalo, že není ani tak smíšená, jako že lidé, co ji vedou, to mají pomíchané v hlavě. Byli totiž přesvědčení, že by se dívkám a chlapcům mělo dovolit dělat to, co se jim zlíbí. Jenže deseti nebo patnácti největším chlapcům a dívkám se zrovna líbilo zastrašovat jiné a ubližovat jim. Děla se tady spousta strašných věcí, na které by se v normální škole přišlo během prvního čtvrtletí a někdo by je rozhodně zarazil – tady se to ale nestalo. A nebo, i když se na ně přišlo, ty, kdo je prováděli, nikdo nevytloučil ani nepotrestal. Ředitel prohlásil, že jsou to zajímavé psychologické případy, poslal si pro ně a celé hodiny s ni-

mi mluvil. A když člověk uměl řediteli správně odpovídat, hlavní výsledek byl, že začal být spíš jeho oblíbencem než co jiného.

Proto také Jill Poleová onoho kalného podzimního dne plakala na kousku mokrého trávníku, který se táhne mezi zadní stranou tělocvičny a živým plotem. A ještě zdaleka plakat nepřestala, když se za rohem tělocvičny vynořil chlapec s rukama v kapsách. Pískal si a skoro do ní vrazil.

„Koukej, kam jdeš,“ ohradila se Jill Poleová.

„No jo,“ zavrčel chlapec, „nemusíš hned –“ když si všiml její tváře. „Ty, Poleová,“ řekl, „co se děje?“

Jill jen zkřivila obličej, jako když se někdo pokouší něco říct, ale zjistí, že kdyby promluvil, znovu se rozpláče.

„Zase *Oni*, co – jako vždycky,“ pochopil chlapec, zachmuřil se a vrazil ruce ještě hlouběji do kapes.

Jill kývla. Nemusela ani nic říkat, i kdyby toho byla schopná. Oba věděli, oč jde.

„Poslyš,“ začal chlapec, „ničemu nepomůže, když budeme všichni –“

Myslel to dobře, ale opravdu mluvil tak, jako když někdo začíná s kázáním. Jill najednou dostala vztek (což se může snadno stát, když vás někdo vyruší při pláči).

„Jdi pryč a starej se o svoje,“ řekla. „Nikdo se

tě neprosil, abys sem vrazil, ne? A že zrovna ty nám budeš vykládat, co máme dělat. Nejspíš bychom asi kolem *Nich* měli pořád skákat a lísat se k nim a panáčkovat kolem nich jako ty.“

„No tohle!“ urazil se chlapec, sedl si na trávník u živého plotu, ale honem zase vyskočil, protože tráva byla mokrá. Jmenoval se bohužel Eustace Scrubb, ale nebyl to špatný kluk.

„Poleová!“ zlobil se. „To není fér. Copak jsem tohle pololetí něco takového dělal? Nepostavil jsem se Carterovi kvůli tomu králíkovi? A prozradil jsem snad Spivvinse – a to mě mučili! A taky jsem –“

„Já to nevím a j-je mi to fuk,“ vzlykala Jill.

Scrubb si uvědomil, že Jill ještě moc neví, co dělá, a celkem rozumně jí nabídl pepermintový bonbón. Sám si dal taky jeden. Po chvíli se Jill uklidnila.

„Promiň, Scrubbe,“ řekla konečně. „To opravdu nebylo fér. To všechno jsi v tomhle pololetí vážně udělal.“

„Tak na to minulé zapomeň, jestli můžeš,“ řekl Eustace. „To jsem byl ještě úplně jiný. Byl jsem – páni! Já jsem byl ale pitomec.“

„No, když mám být upřímná, tak byl,“ kývla Jill.

„A myslíš, že jsem se změnil?“ zeptal se Eustace.

„To si nemyslím jenom já,“ odpověděla Jill.

„Všichni to říkají. I *Oni* si toho všimli. Eleanor Blakistoneová slyšela Adelu Pennyfatherovou, jak o tobě včera mluvila v šatně. Říkala: „Někdo by si měl podat toho Scrubba. Tohle pololetí je úplně neovladatelný. Budeme se na něj muset trochu zaměřit.“

Eustace se zachvěl. Všichni v Experimentální škole věděli, jaké to je, když se *Oni* na někoho „zaměří“.

Obě děti chvíli mlčely. Z vavřínových keřů stékaly kapky.

„Proč jsi byl v minulém pololetí jiný?“ zeptala se nakonec Jill.

„O prázdninách se mi stala spousta divných věcí,“ odpověděl Eustace záhadně.

„Jakých věcí?“ ptala se Jill.

Eustace hodně dlouho nepromluvil. Pak řekl: „Poslyš, Poleová, ty a já nenávidíme tohle místo tak moc, jak jenom někdo může něco nenávidět, je to tak?“

„Já tedy určitě,“ kývla Jill.

„Tak to myslím, že ti vážně můžu věřit.“

„To je od tebe hezké,“ řekla Jill.

„Ano, ale ono je to opravdu hrozně veliké ta-

jemství. Poleová, poslyš, jak dobře umíš věřit divným věcem? Myslím takovým, kterým by se všichni ostatní smáli?“

„Nikdy jsem se s ničím takovým nesetkala,“ řekla Jill, „ale myslím, že bych to uměla.“

„Věřila bys mi, kdybych ti řekl, že jsem o prázdninách byl v jiném světě – myslím úplně jiném než v tom našem?“

„Nevím, jak to myslíš.“

„Dobrá, na nějaké světy zapomeň. Co kdybych ti tedy zkrátka řekl, že jsem byl na místě, kde zvířata umějí mluvit a kde jsou – ehm – kouzla a draci a – no prostě takové ty věci, co bývají v pohádkách?“ Scrubb byl najednou strašně rudý v obličejí a celý v rozpacích.

„Jak ses tam dostal?“ zeptala se Jill. I ona najednou zvláště znejistěla.

„Jediný způsob, jak se tam dá dostat, je – pomocí magie,“ odpověděl Eustace skoro šeptem. „Byl jsem se svým bratrancem a sestřenicí. Prostě nás to – odneslo. Oni už tam byli předtím.“

Když šeptali, Jill tomu všemu uvěřila snáz. Tu se jí ale zmocnilo strašné podezření a vyhrkla (tak zprudka, že v té chvíli vypadala jako tygřice):

„Jestli zjistím, že si ze mě děláš legraci, tak s tebou už nikdy nepromluví – nikdy, nikdy, nikdy!“

„Nedělám,“ ujišťoval ji Eustace. „Přisahám, že ne. Přisahám při – při všem.“

(Když jsem já chodil do školy, byl by v takové situaci každý řekl: „Přisahám na bibli.“ Ale v Experimentální škole bible moc rádi neviděli.)

„No dobře,“ kývla Jill. „Budu ti věřit.“

„A nikomu to neřekneš?“

„Co si o mně myslíš?“

Když tohle říkali, byli oba velice rozčilení. Ale když se pak Jill rozhlédla kolem a viděla zatažené podzimní nebe a vodu stékající z vavřínových listů, vzpomněla si na beznaděj Experimentální školy (do pololetí je čekalo ještě jedenáct týdnů) a povzdechla:

„Beztak to není k ničemu. Nejsme tam, ale tady. A *tam* se dostat stejně nedokážeme. Nebo snad ano?“

„O tom jsem právě uvažoval,“ řekl Eustace. „Když jsme se odtamtud vraceli, tak Někdo prohlásil, že ti dva Pevensieovi (to je můj bratranec a sestřenice) se tam už nikdy nevrátí. Víš, oni tam už byli potřetí. Asi si už užili dost. Ten Někdo ale neříkal, že tam nemůžu já. A to by určitě řekl, kdyby nemyslel, že můžu, no ne? A tak pořád musím myslet na to, jestli bych – jestli bychom –?“

„Myslíš, jestli bychom mohli udělat něco, aby se to stalo?“

Eustace kývl.

„Myslíš třeba namalovat na zem kruh – a napsat do něj věci divnými písmeny – a postavit se do něj – a říkat zaklínadla?“

Eustace o tom chvílku přemýšlel a pak řekl: „No, vlastně ano, o tomhle jsem vážně přemýšlel, i když jsem to nikdy neudělal. Jenže když na to přijde, podle mě všechny ty kruhy a takové věci jsou asi nanic. Řekl bych, že by se mu nelíbily. Vypadalo by to, jako že ho chceme nutit, aby něco udělal. Jenže ve skutečnosti ho můžeme jenom požádat.“

„O kom to pořád mluvíš?“

„Tam mu říkají Aslan,“ prozradil jí Eustace.

„To je ale divné jméno!“

„Ani z poloviny tak divné jako on sám,“ odpověděl Eustace vážně. „Ale pojd', zkusíme to. Za požádání nic nedáme. Pojd', postavíme se takhle vedle sebe. A ruce dáme dopředu, dlaněmi dolů – tak to dělali na Rámandúově ostrově –“

„Na jakém ostrově?“

„O tom ti budu vyprávět někdy jindy. A možná by byl rád, kdybychom se obrátili čelem k východu. Počkat, kde je východ?“

„Já nevím,“ odpověděla Jill.

„To je zvláštní, jak se žádná holka nikdy nevyzná ve světových stranách,“ prohlásil Eustace.

„Však ty to taky nevíš,“ odsekla uraženě Jill.

„Ale vím, jen kdybys mě pořád nepřerušovala. Už to mám. Tamhle je východ, směrem k těm vavříňům. Tak, a teď po mně opakuj.“

„Co mám opakovat?“ ptala se Jill.

„No přece to, co budu říkat,“ odpověděl Eustace. „Tak –“

A začal: „Aslane, Aslane, Aslane!“

„Aslane, Aslane, Aslane,“ opakovala Jill.

„Prosím, otevři nám dvěma cestu do –“

Vtom se ozval z druhé strany tělocvičny hlas, který křičel: „Poleová? Jo, já vím, kde je. Brečí za tělocvičnou. Mám tam pro ni dojít?“

Jill a Eustace se po sobě podívali, vrhli se pod vavříny a začali se po příkrém hliněném svahu mezi keři drápat vzhůru rychlostí, která jim skutečně dělala čest. (V důsledku prazvláštních metod výuky v Experimentální škole se tam člověk nenaučil moc francouzsky nebo latinsky, ani matematiku a nic takového, ale naučil se rychle a tiše utéct, když ho *Oni* hledali.)

Asi po minutě šplhání se zastavili a zaposlouchali, a podle toho, co slyšeli, poznali, že jsou pronásledováni.

„Kdyby tak ty dveře byly zase otevřené!“ přál si Scrubb, zatímco utíkali dál, a Jill jen kývla. Nahoře za keři byla totiž vysoká kamenná zeď a v té zdi dveře, které vedly ven na vřesoviště. Jenomže dveře byly skoro vždycky zamčené. Už se ale párkrát stalo, že je někdo našel otevřené – nebo se to možná stalo jenom jednou. Umíte si jistě představit, že vzpomínka třeba jen na ten jediný případ vzbuzovala v ostatních naději, a proto ty dveře pořád zkoušeli. Kdyby totiž náhodou nebyly za-

mčené, byl by to skvělý způsob, jak se dostat ze školy, aniž by to někdo věděl.

Jill a Eustace byli už celí zpocení a špinaví, jak utíkali skoro v předklonu pod vavříny, a udýchaně se zastavili u zdi. Dveře byly jako obvykle zavřené.

„Určitě to nebude k ničemu,“ řekl Eustace s rukou na klice – a najednou vyjekl: „Jé, páni!“ Klika totiž povolila a dveře se otevřely.

Ještě před chvilkou byli oba rozhodnutí dveřmi co nejrychleji proletět, kdyby nějakou náhodou nebyly zamčené. Jenomže když se dveře skutečně otevřely, oba zůstali stát jako přimrazení. To, co viděli, bylo totiž něco úplně jiného, než čekali.

Očekávali šedý svah vřesoviště, táhnoucí se vzhůru ke kalné podzimní obloze. Místo toho je čekala oslnivá sluneční záře. Linula se ze dveří, jako se světlo červnového dne line do garáže, když otevřete dveře. Kapičky vody na trávě se třpytily jako korálky a v jasném světle bylo vidět, jak je Jillina uplakaná tvář špinavá. Slunce zářilo z místa, které rozhodně vypadalo jako jiný svět – přinejmenším to, co z něj viděli. Hladký trávník, hebcí a zelenější než všechny, které Jill zatím spatřila, modré nebe a pak něco, co poletovalo tam a zpátky a bylo to tak zářivé, že to mohly být klidně drahokamy nebo možná velcí motýli.

Ačkoli Jill po něčem takovém moc toužila, teď se zalekla. Podívala se Scrubbovi do tváře a viděla, že i on se bojí.

„Tak pojd', Poleová,“ vybídl ji zajímavě.

„Dostaneme se zpátky? Není to nebezpečné?“ zeptala se Jill.

Náhle za nimi křikl zlý, nenávistný hlas: „Hej, Poleová,“ ječel, „každý ví, že jsi tam. Polez ven.“ Byl to hlas Edith Jackleové, která k *Nim* sice nepatřila, ale točila se kolem *Nich* a donášela *Jim*.

„Honem!“ vykřikl Scrubb. „Pojd'. Chyť se mě za ruku. Nesmíme se rozdělit.“ A než si Jill pořádně uvědomila, co se děje, popadl ji za ruku a vtáhl ji do dveří, ven ze školy, ven z Anglie, ven z našeho světa na *to* místo.

Hlas Edith Jackleové umkl tak náhle, jako když vypnete rádio. Okamžitě se kolem nich ozývalo něco docela jiného. Přicházelo to od těch jasných věcí nahoře – teď se ukázalo, že jsou to ptáci. Dělali hrozný rámus, a mnohem víc než jakékoliv ptačí písně v našem světě to znělo jako hudba – taková moderní hudba, kterou nepochopíte napoprvé. I přes ten zpěv však vnímali

i obrovské ticho kolem. Právě pro to ticho a svěží vzduch byla Jill přesvědčená, že musejí být na vrcholu nějaké hodně vysoké hory.

Scrubb ji stále ještě držel za ruku, kráčeli spolu vpřed a rozhlíželi se kolem sebe. Jill viděla, že všude kolem rostou obrovské stromy, které vypadaly jako cedry, ale byly větší. Protože nestály příliš těsně u sebe a mezi nimi nebyl žádný podrost, bylo vidět napravo i nalevo hluboko do lesa. Kam až Jill dohlédla, vypadalo to stejně – rovný trávník, přeletující ptáci se žlutým, kovově modrým nebo duhovým peřím, a modré stíny a prázdnota. V chladném, čistém vzduchu se nepohnul sebe-menší vánek. Byl to velice opuštěný les.

Přímo před nimi nebyly žádné stromy, jen modré nebe. Šli beze slova přímo kupředu, až Jill náhle uslyšela, jak Scrubb říká: „Pozor!“ a cítila, jak ji strhl zpátky. Stáli na samém okraji skály.

Jill patřila k těm šťastným lidem, kteří netrpí závratí. Ani trochu jí nevadilo stát na okraji propasti. Spíš ji rozzlobilo, že ji Scrubb odtáhl zpátky. „Jako bych byla malá,“ řekla a vytrhla mu ruku. Když uviděla, jak strašně zbledl, pohrdala jím.

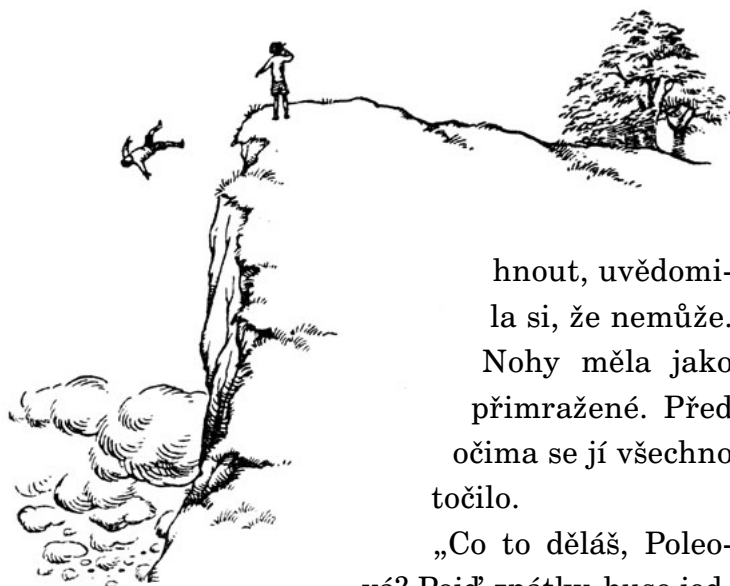
„Co je?“ zeptala se. A aby ukázala, že se nebojí, postavila se úplně těsně ke kraji. Upřímně řeče-

no, postavila se dokonce blíží, než se jí samotné líbilo – a podívala se dolů.

Vzápětí připustila, že Scrubb má jakous takous omluvu pro to, že je tak bledý, protože žádný útes v našem světě se s tímhle nedal srovnat. Představte si, že stojíte na vršku nejvyšší skály, jakou znáte. Pak si představte, že se díváte dolů až k jejímu úpatí. A potom si představte, že ta propast jde ještě níž, ještě jednou tak hluboko, ještě desetkrát, ještě dvacetkrát. A když se podíváte do té strašné hloubky, tak si představte malé bílé věci, které by na první pohled mohly být ovce, ale po chvíli si uvědomíte, že jsou to mraky – ne malé cáry mlhy, ale obrovské, bílé, naducané mraky, které jsou samy tak velké jako většina hor. A mezi těmi mraky konečně zahlédnete skutečné dno, tak vzdálené, že ani nepoznáte, jestli je tam pole nebo les, dokonce ani, jestli je tam souš nebo voda, a to dno je pod mraky níž, než vy jste nad nimi.

Jill chvilku zírала do propasti. Zvažovala, jestli by neměla přece jen o kousek ustoupit, ale nechtělo se jí do toho – co by si pomyslel Scrubb? Vzápětí ale usoudila, že je jí úplně jedno, co si pomyslí, a že ona prostě od té strašné propasti couvne a už nikdy se nebude posmívat nikomu, kdo má strach z výšek. Jenže když se pokusila po-

hnout, uvědomila si, že nemůže. Nohy měla jako přimražené. Před očima se jí všechno točilo.

„Co to děláš, Poleová? Pojď zpátky, huso jedna pitomá!“ křičel Scrubb.

Jeho hlas ale jako by přicházel z velké dálky. Cítila, jak se jí pokouší chytit. Vlastní nohy a ruce už vůbec neovládala. Chvilku spolu zápasili na okraji propasti. Jill byla tak vyděšená a tak se jí motala hlava, že sama moc dobře nevěděla, co dělá, ale dvě věci si zapamatovala nadosmrti (a často se jí vracely ve snech). První byla, že se Scrubbovi vytrhla ze sevření, ta druhá, že ve stejné chvíli sám Eustace se zděšeným výkřikem ztratil rovnováhu a přepadl do hloubky.

Naštěstí neměla čas uvažovat nad tím, co provedla. K okraji skály se přihnalo nějaké obrovské,

zářivě barevné zvíře. Lehlo si, vyklonilo se dolů a (to bylo nejpodivnější) foukalo. Neřvalo ani nefrkalo, ale opravdu foukalo tlamou otevřenou dokořán a foukalo tak rovnoměrně, jako když vysavač nasává. Jill ležela natolik blízko toho tvora, že viděla, jak mu dech rozechvívá tělo. Ležela bez hnutí, protože nedokázala vstát. Skoro omdlávala; vlastně si přála, aby mohla omdlít doopravdy, ale mdloby nepřicházejí na požádání. Konečně spatřila hluboko dole pod sebou malou černou tečku, jak letí od skály pryč a nepatrně vzhůru. Jak stoupala, zároveň se vzdalovala. Než se dostala přibližně do stejné výše s okrajem skály, byla už tak daleko, že ji ztratila z očí. Očividně se od nich vzdalovala velkou rychlostí. Jill si nemohla pomoci – měla dojem, že ten tvor vedle ní ji odfukuje.

Otočila se, aby si tvora prohlédla. Byl to lev.